

JOEL C. ROSENBERG

EEN
J.B. COLLINS
THRILLER

LAATSTE WAARSCHUWING

1

Het Witte Huis, Washington D.C. – dinsdag, 15 februari

Ik was nog nooit in het Oval Office geweest.

Ik had me mijn eerste keer echter heel anders voorgesteld.

De spanning was niet direct voelbaar toen ik het meest gewilde kantoor ter wereld in stapte, maar daar zou verandering in komen. Dat moest wel. Ik zou het afdwingen. En als het gebeurde, zou mijn lot bezegeld zijn.

In eerste instantie gedroegen de president en ik ons allebei voorbeeldig. Wat hem betrof waren onze eerdere aanvaringen verleden tijd. Ja, in Amman was hij overrompeld door een vijand die hij nooit had begrepen en niet had zien aankomen. In zijn ogen was de succesvolle reddingsoperatie echter genoeg geweest om de hele situatie binnenstebuiten te keren, en hij had zich snel aangepast. Deze avond, toen hij zijn land en de rest van de wereld had toegesproken in een live-uitzending van een vergadering met het Congres, was hij op zijn best geweest. Hij was als een raket gestegen in de peilingen. Zijn tegenstanders waren overrompeld. Hij leek voorbestemd om het Amerikaanse volk de vrede, welvaart en veiligheid te geven waar het zo wanhopig naar verlangde.

De president gebardeerde me te gaan zitten en nam toen zelf plaats achter het Resolutebureau, dat was gemaakt van planken van een Brits marineschip dat in 1854 tijdens een storm was verlaten. Hij opende een zwartleren map met het presidentiële zegel erop en pakte een Montblanc vulpen. Nadat hij me had gevraagd even te wachten, maakte hij nog een paar laatste aanpassingen aan zijn toespraak voordat we samen in de presidentiële autocolonne naar Capitol Hill zouden vertrekken.

Met elke seconde die voorbij tikte groeide mijn spanning. Binnen een uur zou Harrison Beresford Taylor, de vijfenveertigste president, zijn jaarlijkse verslag indienen bij de wetgevende macht. Net als bij elke an-

dere vergelijkbare gelegenheden zou hij stellig beweren: 'The state of the union is strong!' De natie is sterk.

Niets was minder waar.

Ik kon er niet meer tegen. Het was tijd om hem te vertellen waarvoor ik was gekomen.

'Meneer de president, ik waardeer uw uitnodiging. Ik weet dat u veel op uw bord hebt gekregen, maar ik moet u iets vragen, niet als journalist, maar als mens. Hebt u een plan om Abu Khalif te doden of niet?'

Het was een eenvoudige, directe vraag, maar ik zag meteen dat Taylor me geen eenvoudig, direct antwoord zou geven.

'Ik denk dat je erg blij zult zijn met mijn toespraak van vanavond, Collins,' zei hij terwijl hij achteroverleunde in zijn zwartleren stoel.

'Waarom?' vroeg ik.

'Vertrouw me,' zei hij met een glimlach.

'Dat ligt niet in mijn karakter, meneer.'

'Probeer het toch maar.'

'Meneer de president, zult u het Amerikaanse volk een plan voorleggen om de emir van ISIS uit te schakelen?'

'Luister, Collins, voor het geval dat je het nog niet had gemerkt: de afgelopen twee maanden hebben we ISIS totaal verscheurd. We hebben onze pijlen gericht op al hun leiders, inclusief de emir. We hebben het aantal droneaanvallen opgeschroefd. De afgelopen zes weken alleen al hebben we drieëntwintig belangrijke doelwitten uitgeschakeld. Gaat het zo snel als ik zou willen? Nee, en ik zet de Verzamelde Stafchefs flink onder druk. Maar je moet geduld hebben. We boeken enorme vooruitgang, en we zullen slagen. Let maar op.'

'Meneer de president, met alle respect, maar hoe kunt u zeggen dat we vooruitgang boeken?' protesteerde ik. 'Abu Khalif is bezig met een bloedige kruistocht. Op dit moment slacht hij moslims, christenen, jezidi's, en wie er dan ook in zijn weg staan af. Hij onthoofdt hen, kruisigt hen en maakt hen tot slaven – mannen, vrouwen en kinderen. We horen verhalen over onvoorstelbaar wrede daden en het wordt met de dag erger. Hij heeft vrienden van u vermoord, en vrienden van mij. Dit is de kerel die u gevangen heeft gehouden. Als we niet net op tijd waren aangekomen, had hij een mes gepakt en persoonlijk uw hoofd eraf gehakt – of u in een kooi gezet en u levend verbrand – en de beelden

daarvan op YouTube gezet zodat iedereen het kon zien.'

'En nu is hij voor ons op de vlucht,' bracht Taylor ertegenin. 'We blazen hun olievelden op. We nemen hun bezittingen in beslag. We maken het hun onmogelijk geld over te maken naar banken over de hele wereld. We blokkeren hun accounts op social media en verstoren hun communicatiemiddelen.'

'Het is niet genoeg, meneer de president,' hield ik vol. 'Niet tenzij u rechtstreeks op hun emir afgaat. U treft zijn mannen en zijn geld, meneer, maar u kunt een slang alleen maar vermoorden door zijn kop af te hakken. Daarom vraag ik u nog eens: hebt u een presidentieel bevel ondertekend om Abu Khalif uit te schakelen of niet?'

2

De president leunde voorover en staarde me in mijn ogen. 'Ik was erbij, Collins. Ik heb in die cel gezeten. Ik heb die kinderen gezien. Elke nacht word ik getergd door hun gezichten. Elke ochtend hoor ik de echo van hun schreeuwen in die gangen. Ga nu niet beweren dat ik niets doe. Je weet heel goed dat dat niet waar is. Ik blijf niet werkloos toekijken. Ik heb Amerikaanse soldaten op Iraaks grondgebied gezet. Ik heb namens Amerika Irak de oorlog verklaard – tegen de wil van mijn partij en het grootste deel van mijn kabinet in. Mijn achterban is door het lint gegaan, maar ik heb het toch gedaan. Omdat het juist was. En we zijn aan de winnende hand. We schakelen de troepen van ISIS uit. We blokkeren hun toegangswegen. We nemen gebied terug. Ze vluchten voor ons. Wat wil je nog meer?'

'Simpel: Abu Khalifs hoofd.'

'Zo simpel is dat niet, Collins.'

'Meneer de president, begrijpt u wel wie deze man is, wat hij wil en hoe ver hij bereid is te gaan?'

'Ik?! Of ik het begrijp?' bulderde Taylor terwijl hij opsprong. 'Vraag je nu serieus of ik wel begrijp met wie we te maken hebben?'

'Meneer, dit is geen tweede Saddam Hoessein. Het is geen Bin Laden. Het is ook geen Al-Zawahiri of Al-Zarqawi. Abu Khalif is anders dan elke vijand die we tot nu toe zijn tegengekomen. Dit is een man die ervan overtuigd is dat hij door Allah is uitgekozen om het einde van de wereld teweeg te brengen, een man die bereid is massamoord te plegen om de komst van zijn messias te bespoedigen en een wereldwijd kalifaat te stichten.'

Taylor was witheet, maar ik hield niet op.

'Hij komt hiernaartoe, meneer de president. Hier! Naar Amerika. In

onze straten. Dat heeft hij zelf gezegd. Hij heeft beloofd u te vermoorden, samen met zo veel mogelijk Amerikanen, en dat zal hij ook doen – tenzij u hem uitschakelt.’

Vol afschuw schudde Taylor zijn hoofd en hij liep naar het raam. Terwijl hij stond te kijken naar de sneeuw die op de Rozentuin viel, stond ik ook op.

‘Je bent een echte lastpak, Collins. Wist je dat? Haal nou eens diep adem, kalmeer wat en heb vertrouwen in de Amerikaanse troepen en hun commander in chief. We zijn aan de winnende hand. We jagen de vijand op, en we zullen niet stoppen voor we hen te pakken hebben.’

‘Meneer de president, ik heb Abu Khalif twee mannen zien onthoofden. Ik heb gezien hoe hij saringas testte op gevangenen, die een afgrijpselijke, pijnlijke dood stierven. Ik heb hem in de ogen gekeken. Ik weet wie hij is, en hij heeft me precies verteld wat hij gaat doen.’

Taylor zweeg. Hij keek even op zijn horloge en toen weer naar de ijzige duisternis die over de hoofdstad was gevallen.

‘Luister, meneer de president, ik weet dat u beslissingen hebt genomen waarmee uw partij en uw kabinet het niet eens waren, en die zelfs tegen de verkiezingsbeloftes ingaan, door opnieuw Amerikaanse troepen naar Irak te sturen. Ik beweer niet dat u niets doet. U wilt winnen. Dat zie ik wel. U onderschat deze man echter, meneer. Tot nu toe heeft Abu Khalif elke dreiging waargemaakt. Hoe vaak heeft hij niet opgescheept over hoe ervaren, goed getrainde, door de strijd geharde jihadistten met een Amerikaans paspoort hiernaartoe komen – strijders die over onze grenzen glippen en opgaan in de maatschappij tot ze klaar zijn om aan te vallen? Hij komt hiernaartoe, meneer de president, en als u niet ingrijpt, zal het een enorm bloedbad worden.’

Bij die woorden keek Taylor naar me om. ‘Denkt u dat ik dat niet weet, meneer Collins? Bent u echt zo arrogant?’

‘Zeg me dan dat u een presidentieel besluit hebt ondertekend dat de emir van de Islamitische Staat moet worden opgespoord, waar hij ook is en wat er ook voor nodig is. Als u dat doet, laat ik u met rust.’

‘Ik bespreek geen details over dit soort operaties, Collins – niet met u, en niet met welke andere journalist van de *New York Times* dan ook.’

‘Dat vat ik op als een nee.’

‘Speel geen spelletjes met me, meneer Collins. U verdraait mijn

woorden. Ik heb niet gezegd dat het niet zo is. Ik zeg alleen dat ik het niet zal bespreken. Niet met u.'

'Onofficieel dan,' zei ik.

'Leuk geprobeerd. Dit hele gesprek is onofficieel.'

'Maar –'

'Hoe vaak moet ik het nu nog zeggen, meneer Collins? Ik begrijp het. Abu Khalif is een misdadiger, een koelbloedige moordenaar. Hij is het gezicht van ISIS, daar hebt u gelijk in. Maar u overschat hem. Hij is uiteindelijk gewoon een man. We zullen hem vinden en we zullen hem uitschakelen, maar houd uzelf niet voor de gek. Daarmee is het niet afgelopen. De volgende moordenaar zal zijn plaats innemen, en daarna de volgende, en de volgende. En die zullen wij ook opsporen en neutraliseren. Maar ik ben niet van plan om mijn hele overheid te verlammen om een enkele kerel op te sporen. We zullen alle leiders van ISIS opzoeken, en hun geld – systematisch, stap voor stap. Tot het is gelukt, tot het voorbij is. U moet één ding goed begrijpen: ISIS is een dreiging, maar het is geen existentiële bedreiging voor Amerika. Ze kunnen ons niet vermoorden. Ze kunnen ons niet van de kaart vegen. Als je een mogelijke bedreiging voor Amerika als land wilt bespreken, laten we het dan over klimaatveranderingen hebben, niet over ISIS.'

Waar heeft hij het in vredesnaam over? vroeg ik me af. Ik had ISIS geen existentiële bedreiging genoemd. En hoe haalde hij het in zijn hoofd dit te vergelijken met klimaatveranderingen? 'Meneer de president, Abu Khalif is niet gewoon een man. Hij is anders. Hij is geniaal, door de wol geverfd, charismatisch en onvervangbaar.'

'Niemand is onvervangbaar.'

'Deze kerel wel. Hij is geen straatjongen zoals Al-Zarqawi. Dit is een van de intelligentste vijanden met wie we ooit te maken hebben gehad. Hij heeft een doctoraat in islamitische theologie en nog een in islamitische eindtijdleer. Hij spreekt zeven talen vloeiend. Hij is een genie met social media. Hij heeft de hele islamitische wereld in zijn greep. Als een magneet trekt hij jihadisten aan uit honderdveertig verschillende landen. Nog nooit eerder heeft iemand op zo'n enorme schaal buitenlandse strijders gemobiliseerd, getraind en ingezet. Dit is niet meer gewoon een terroristische organisatie. Abu Khalif heeft een volledig jihadistisch leger opgebouwd – honderdduizend mannen die er tot in

het diepst van hun ziel van overtuigd zijn dat Allah hen heeft verzameld om de hele wereld te veroveren. In Irak trekken zijn troepen zich misschien wel terug, meneer de president, maar ze verspreiden zich als een kwaadaardig gezwel over het Midden-Oosten en Noord-Afrika, ze dringen Centraal-Azië, Europa en Latijns-Amerika binnen – en nu komen ze hiernaartoe.'

3

Een agent van de geheime dienst kwam het Oval Office binnen. ‘Meneer de president, het is tijd. De voertuigen staan klaar.’ Taylor, de ambitieuze voormalig gouverneur van North Carolina en oprichter en voormalig directeur van een enorm succesvol techniekbedrijf in de Research Triangle vlak bij Raleigh, was er niet aan gewend dat mensen hem direct, in zijn gezicht, tegenspraken. Even bleef hij me strak in mijn ogen kijken.

‘Luister, meneer Collins, ik heb u hier uitgenodigd om u te bedanken voor alles wat u hebt gedaan om mijn leven te redden. Ik heb u uitgenodigd als mijn geëerde gast vanavond bij de State of the Union. Morgen zult u de Presidentiële Vrijheidsmedaille ontvangen tijdens de ceremonie die we gepland hebben, en als dank daarvoor vertelt u me dat ik niet genoeg doe om de veiligheid van het Amerikaanse volk te bewaken? We staan op de rand van een historische overwinning op de Islamitische Staat, en u staat hier in het Oval Office om me te vragen om wraak?’

‘Nee, meneer. Ik vraag niet om wraak. Ik vraag om gerechtigheid.’

De president schudde zijn hoofd. ‘Ik ben Democraat en tegen oorlog, meneer Collins, en toch ben ik naar het Congres gestapt en heb ik geëist dat ISIS officieel de oorlog verklaard zou worden. Ik ben de man die de laatste van onze troepen uit Afghanistan heeft gehaald, en toch heb ik duizenden Amerikaanse grondtroepen terug naar Irak gestuurd. Waarom? Om ISIS voor eens en voor altijd te vertrappen. En dat is precies waar we mee bezig zijn. Hebben we Abu Khalif in Alqosh gevonden? Nee. Hebben we hem in Mosoel gevonden? Nee. Maar blijven we hem opjagen? Zeker. En als u beweert dat ik niet serieus bezig ben om deze kerel te zoeken, is dat niet gewoon gestoord. Het is ronduit beledigend.’

‘Gaat u Raqqa aanvallen?’ vroeg ik, doelend op de hoofdstad van ISIS in Syrië.

‘Op dit moment concentreren we ons op Irak, dat weet u heel goed.’
‘Gaat u Homs innemen? Aleppo? Dabiq?’

Bij die woorden veranderde de houding van de president. In plaats van woedend tegen me uit te vallen, schoot hij in de lach. ‘Collins, bent u nou helemaal gek geworden? Ik probeer de branden in Syrië te blussen, en geen olie op het vuur te gooien. Ik werk dag en nacht samen met de Russen, de Iraniërs, de Turken en de VN om een blijvend staakt-het-vuren te bewerkstelligen, zodat er een einde komt aan al het bloedvergieten, niet om het nog erger te maken.’

‘Maar begrijpt u het dan echt niet, meneer? Een staakt-het-vuren voordat Khalif vernietigd is zou een ramp zijn. Daarmee geeft u hem een veilige schuilplaats. U zou hem daarmee enorme gebieden in handen geven waarin hij het voor het zeggen heeft, gebieden die hij kan gebruiken als basis voor zijn aanvallen op Amerika en onze bondgenoten.’

‘Wat wilt u nu precies dat ik doe?’ vroeg Taylor terwijl hij zijn colbert van een hangertje in de hoek pakte. ‘Wilt u dat we worden meegesleurd in een bloedige grondoorlog met Syrië? Dat is namelijk waar Abu Khalif op uit is. Hij heeft me bijna gesmeekt een kwart miljoen Amerikaanse troepen midden in de burgeroorlog in Syrië te droppen. Hij wil juist dat ik Dabiq aanval. Hij wil dat ik kom vast te zitten in een moeras. En waarom? Om het einde van de wereld te versnellen, toch? Dat zei u net zelf. Hij is geobsedeerd door het oprichten van zijn wereldwijde kalifaat. Hij is gefixeerd op het afslachten van de “troepen van Rome” en het te wegbrengen van het Eind der Tijden. En nu wilt u echt dat ik meewerk aan zijn zieke, verwrongen spelletjes? Ik dacht dat u verstandiger was.’

Dit gesprek was zinloos, maar ik haalde diep adem en probeerde het nog een laatste keer. ‘Meneer de president, ik heb u een eenvoudige, directe vraag gesteld, maar u hebt me nog steeds geen eenvoudig, direct antwoord gegeven. Daarom vraag ik het nog eens: Hebt u een plan om Abu Khalif op te sporen en te vermoorden, waar hij dan ook mag zijn en wat er dan ook voor nodig is, of niet?’

De president gaf geen antwoord. In plaats daarvan maakte hij de knopen van zijn colbert vast, liep terug naar het bureau en pakte de losse bladzijden van zijn toespraak op. Hij bekeek er een paar nauwkeurig, alsof hij op zoek was naar een bepaald onderdeel. Toen krabbelde hij een aantekening in de kantlijn.

‘Meneer?’ vroeg ik na een korte stilte.

Taylor negeerde me nog even terwijl hij nog wat aantekeningen maakte, waarna hij alle bladen weer in de map stopte.

‘Ja, we hebben een plan,’ zei hij uiteindelijk zacht terwijl hij de map dichtsloeg en me aankeek. Zijn stem klonk weer kalm en beheerst, als een echte president.

Hij drukte op een knop van zijn telefoon, keek mij toen opnieuw aan en vertelde verder: ‘Abu Khalif heeft mij persoonlijk aangevallen. Waarom? Omdat we er daadwerkelijk in geslaagd waren een uitgebreid vredesverdrag tussen de Israëli’s en de Palestijnen op te stellen. Mijn voorgangers hebben het geprobeerd, maar zijn gefaald. Ik was zo dichtbij! En toen hebben Khalif en zijn handlangers alles verziekt. Dat zal ik niet vergeten, Collins. Nooit van mijn leven. Zolang ik commander in chief ben, zullen we niet rusten voordat we deze kerels hebben uitgeschakeld – allemaal. Dat beloof ik u.’

Hij leek oprecht. Hij klonk ook oprecht. Maar ik was niet overtuigd. Harrison Taylor was volleerd politicus, en om eerlijk te zijn vertrouwde ik hem voor geen cent. Er waren twee maanden voorbijgegaan nadat de troepen van de Islamitische Staat de vredestop in Amman hadden opgeblazen. Twee maanden sinds de strijders van ISIS de Jordaanse hoofdstad hadden aangevallen met chemische wapens en de leider van de vrije wereld hadden ontvoerd. Twee weken daarna had het Congres de oorlog verklaard en waren er troepen van Amerika en zijn bondgenoten Irak opnieuw ‘ingevallen’ – hoewel deze keer na een uitnodiging uit Bagdad – en zij hadden er een spectaculaire show van gemaakt voor de internationale televisie. Maar ondertussen slachtte ISIS nog steeds duizenden onschuldige mensen af. De leider van de terroristen was nog steeds op vrije voeten. En het werd mij steeds duidelijker dat de president helemaal geen plan had om hem te berechten, en ook niet van plan was om er een op te stellen.

Taylor’s regering was al jaren een ramp als het ging om de aanpak van het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Het buitenlandbeleid werd bepaald door mediaverklaringen en fotomomenten. Taylor was herhaaldelijk gewaarschuwd voor de enorme dreiging die de Islamitische Staat vormde, maar toch was hij overrompeld door het bloedbad dat ISIS in Amman had aangericht. Nu stond het grootste deel van de regio in

brand. Het aantal mensen dat daarin was omgekomen, was onvoorstelbaar. Toch had het op politiek gebied niets gekost. Integendeel, Taylor was populairder dan ooit.

De president zei maar al te graag dat ISIS op de vlucht was geslagen en dat het kalifaat in tweeën was gehakt, maar hij had het Congres niet om toestemming gevraagd om troepen in te zetten in Syrië. Hij weigerde daar bomaanvallen te laten uitvoeren of speciale troepen te sturen om Abu Khalif en de rest van die psychopaten van ISIS op te sporen. En toch gaf het volk, voorlopig in elk geval, Taylor en zijn regering alle eer voor het bevrijden van Irak en de terugkeer van miljoenen vluchtelingen naar hun woonplaats. Ik geef toe dat het spectaculaire beelden opleverde als de thuiskomende Irakezen de Amerikanen en hun bondgenoten toejuichten en voor de camera's knielden om de grond te kussen in het land dat ze hadden teruggekregen, en ik wil ook niet zeggen dat het geen overwinning was. Dat was het wel degelijk, maar het was een pleister op een slagaderlijke bloeding.

De regio bloedde dood aan wonden die ISIS haar had toegebracht. Dit was geen tweede Koude Oorlog. De jihadisten konden niet gewoon uit Irak terug naar Syrië worden gejaagd en daar onder controle gehouden worden. Zulke bloeddorstige waanzinnigen, gedreven door een apocalyptische, moordlustige tak van de islam, waren in de hele geschiedenis nog nooit voorgekomen. Abu Khalif en zijn mannen lieten de rillingen over mijn rug lopen. Ze waren een dodelijk virus dat moest worden uitgeschakeld voordat het zich zou verspreiden over de rest van de planeet, en daarbij een spoor van dood en verderf zou achterlaten.

Ik had de winterse storm getrotseerd om hier naar het Oval Office te komen om de president van de Verenigde Staten voor het eerst sinds we in december met een helikopter uit Erbil gehaald waren, te spreken. Ik was persoonlijk door de president uitgenodigd. Ik had gehoopt dat ik een man zou aantreffen die was ontuchtterd door de afschuwelijke werkelijkheid, een leider die een harde les had geleerd van alles wat hij had meegemaakt. In plaats daarvan zag ik echter een risico's ontwijkende politicus die genoot van de bewondering van het volk, en die zich verontrustend genoeg niet bewust was van de enorme catastrofe die ik voelde aankomen.

4

James! Wat fijn je weer te zien,' zei de First Lady op haar gebruikelijke warme, vriendelijke toon terwijl ze het Oval Office in kwam en de groeiende spanning verbrak.

'Dank u wel, mevrouw Taylor,' antwoordde ik terwijl ze me snel omhelsde en me een kus op mijn wang gaf, waarbij ze een veeg roze lippenstift achterliet. 'Het is me een eer u te ontmoeten.'

'Alsjeblieft, James. Zeg toch Meg,' zei ze. Ze haalde een wit zakdoekje uit haar tas en veegde daarmee voorzichtig de lippenstift van mijn wang. 'Hoe vaak moet ik je nu nog zeggen dat je me Meg moet noemen?'

'Sorry, mevrouw,' zei ik. 'Ik kan er maar niet aan wennen om een First Lady te tutoyeren.'

'Ach, James, je bent zo goed als familie,' zei ze met haar typische zangerige accent uit de zuidelijke staten. 'Harrison en ik kunnen je nooit genoeg bedanken voor alles wat je voor ons hebt gedaan, en we willen dat je je hier thuis voelt. Je moet weten dat je hier altijd welkom bent. Hoe is het met je moeder? Is de operatie goed gegaan?'

Haar man miste dan wel de charme die zo typisch is voor mensen uit North Carolina, Margaret Reed Taylor maakte dat meer dan goed. De achtenvijftigjarige oudste dochter van een voormalig senator uit North Carolina – en de kleindochter van een directeur van de universiteit van North Carolina te Chapel Hill – was even politiek gewiekst als charmant. Ze had een masterdiploma gehaald aan Wharton en rechten gestudeerd aan Harvard, en mijn collega's die op het Witte Huis werkten, waren ervan overtuigd dat ze de beste strateeg van deze overheid was, hoewel ze veel te slim was om iemand ook maar een idee te geven van haar activiteiten. Deze avond droeg ze een bescheiden maar elegant turquoise pakje met een prachtige parelketting, en ze wist duidelijk hoe ze

de man met wie ze al tweeëndertig jaar getrouwd was uit een lastige situatie moest redden, als een doorgewinterde professional.

‘De operatie is prima verlopen,’ zei ik, een beetje verbaasd dat ze wist over de heupoperatie van mijn moeder van nog geen twee weken geleden. ‘Dank u wel.’

‘Is ze alweer op de been?’

‘Nee, nog niet, maar het had erger kunnen zijn.’

‘Ik heb begrepen dat ze nogal een taaie is.’

‘Ze zal blij zijn te horen dat u dat hebt gezegd, mevrouw. Ik weet zeker dat ze er vanavond graag bij had willen zijn, niet vanwege mij, maar om u te ontmoeten.’

‘Ach, wat lief. Zeg maar dat ik haar over een paar dagen zal opbellen, en dat ik jullie allebei van harte uitnodig om eens te komen eten zodra ze daartoe in staat is.’

‘Dat is erg vriendelijk van u, mevrouw. Ze zal in haar nopjes zijn.’

‘Mooi. Is je broer nog met zijn gezin naar Washington gekomen voor de ceremonie? Zijn ze er vanavond ook bij?’

‘Matt is inderdaad gekomen, en hij wacht ons daar op. Hij dineert met senator Barrows,’ vertelde ik.

‘En zijn vrouw?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Annie vond het beter dat ze bij ma en de kinderen bleef, maar ze had u graag willen ontmoeten.’

‘Neem haar ook maar mee als je met je moeder komt lunchen. Ze kijken zeker wel op televisie mee.’

‘Zeker, en morgen ook,’ zei ik. ‘Dit is het grootste evenement dat ooit in Bar Harbor heeft plaatsgevonden. Dat weet ik zeker.’

‘We hebben gehoord dat je daar een grote held bent geworden.’ Ze glimlachte en draaide zich om om een paar stofjes van het keurig gestreken marineblauwe pak van haar man te plukken en de Windsorknoop in zijn vuurrode stropdas recht te trekken.

Op dat moment kwam er nog een agent van de geheime dienst binnen. Hij zei niets, en dat was ook niet nodig.

‘Het is tijd, lieverd,’ zei de First Lady. ‘We mogen je fans niet laten wachten.’ Ze keek naar mij en glimlachte. ‘Het Amerikaanse volk is dol op mijn man, James,’ zei ze met een knipoog. ‘Houd je daar rekening mee?’

Ze bleef me aankijken tot ik knikte. Ze zei verder niets, maar de boodschap was duidelijk: *Mijn man is geliefd en dus machtiger dan ooit. Jij bent maar een journalist. Vergeet dat niet, James. Geen seconde.*

Het was waar dat de populariteit van de president groter was dan ooit, maar wat Abu Khalif betrof stond het volk aan mijn kant. Op dat moment was het een schrale troost, maar het was wel waar. Eerder die dag had Allen MacDonald, mijn baas van de *Times*, die was gepromoveerd tot hoofd van het bureau in Washington, me de uitslag van een pas gehouden enquête van de *New York Times* en *CBS News* gestuurd. Daaruit was gebleken dat zesentachtig procent van de Amerikanen wilde dat de president 'alle mogelijke middelen zou aanwenden' om de leider van de gevaarlijkste terroristische organisatie ter wereld te berechten, en tweenzestig procent zou 'tevreden' zijn als de emir van ISIS zou worden opgepakt en veroordeeld en naar Guantánamo Bay zou worden gestuurd. Negen van de tien Amerikanen hadden aangegeven dat ze wilden dat Abu Khalif werd opgespoord en gedood om alles wat hij ons land had aangedaan.

Ik wist zeker dat Taylor ook op de hoogte was van die cijfers. Toch leek het geen indruk op hem te maken. Dacht de president echt dat het Amerikaanse volk hem zou geloven als hij hen vanavond aankeek en vertelde dat hij deed wat hij kon, hoewel hij duidelijk onder geen beding van plan was Amerikaanse en geallieerde troepen naar Syrië te sturen? Dacht Taylor dan echt dat Abu Khalif zijn openbare – en vaak herhaalde – belofte om hem te vermoorden en de zwarte vlag van de Islamitische Staat op het Witte Huis te plaatsen niet zou waarmaken?

Bijna twee maanden had ik in een ziekenhuisbed gelegen. Ik was een paar keer geopereerd, had me door de revalidatie heen geworsteld en geprobeerd zowel lichamelijk als psychisch over alles wat ik in Alqosh had gezien, heen te komen. Bijna zevenhonderd jihadisten van ISIS waren gedood, maar er waren ook twee volledige Deltateams uitgeroeid in een van de dodelijkste gevechten in de geschiedenis van de Delta Force. En daar had ik middenin gezeten.

Eén gedachte had me al die tijd gemotiveerd om, ondanks de martelende pijn en uitputting, door te gaan: de zekerheid dat ik binnenkort zou horen dat Abu Khalif was gevangengenomen of gedood.

Nu leek die hoop verloren.

Toen de president en de First Lady het Oval Office uit stapten en door de westvleugel naar de foyer aan de noordkant van het Witte Huis liepen, haalde ik het gouden zakhorloge dat ik van mijn opa had gekregen uit mijn zak en keek ik daarop terwijl ik de anderen volgde. Het was 8:27 uur op een donkere, besneeuwde avond in februari. Ik stond op het punt om mijn eerste sessie met het Congres mee te maken. Ik zou gast van de president zijn tijdens zijn State of the Union-toespraak, waarin ik uitgebreid geprezen zou worden. Ik was het totaal oneens met de president over zijn beleid tegenover de Islamitische Staat. Ik werd steeds banger dat Abu Khalif zich voorbereidde op een volgende aanval, misschien wel hier in de Verenigde Staten, maar op dat moment voelde ik me ook opgewonden over wat er die avond zou gebeuren.

Het zou een avond worden om nooit meer te vergeten.

5

Dit was mijn eerste keer in een presidentiële autocolonne. Het was een prachtig schouwspel. Vooraan de rij ploegden zeven politiemotoren door de huilende wind en rondvliegende sneeuw door de ongebruikelijk koude avond naar het noordoostelijke hek van het Witte Huiscomplex, om de tocht van drie kilometer naar het Capitool te beginnen. Achter hen reed de hoofdauto: een politiewagen met rode en blauwe zwaailichten, met daarin twee agenten in dikke winterjassen, die – nam ik aan – hete koffie dronken uit een thermosfles, klaar om de weg vrij te maken voor de rest van het team.

Achter hen reden twee identieke zwarte Cadillacs, bedekt met een dikke laag sneeuw en ijs. In dit geval was de voorste van de twee de presidentiële limousine. De tweede was bedoeld als afleiding om eventuele aanvallers te verwarren, omdat niemand wist in welk voertuig de leider van de Amerikaanse overheid zat.

Gezien mijn aanvaring met de president in het Oval Office verwachtte ik niet meer welkom te zijn in het voertuig met hem en de First Lady, en ik merkte al snel dat mijn instinct klopte. Toen ik bij de noordelijke zuilengalerij kwam, zag ik luitenant-generaal Marco Ramirez, de leider van de Delta Force, in zijn ceremoniële uniform en dikke wollen overjas met de commander in chief en de First Lady in de limousine stappen.

Ik moet toegeven dat ik een beetje jaloers was toen een agent het portier achter hen dichtsloeg. Niet omdat ik meer tijd met de president wilde doorbrengen. Hij zou vanavond toch niets meer tegen me zeggen, officieel of onofficieel, en dat was prima. Ik had gezegd wat ik had willen zeggen. Ik had echter wel graag de auto die ook wel ‘het Beest’ genoemd wordt vanbinnen willen zien. De speciaal voor de president ge-

bouwde Cadillac had ongeveer anderhalf miljoen dollar gekost. Elk portier was voorzien van twintig centimeter dik metaal dat een directe inslag van een raketgestuurde granaat of een antitankraket kon doorstaan. De ramen zouden niet versplinteren als ze direct beschoten werden met een mitrailleur. Het chassis was voorzien van dikke metalen platen die bestand waren tegen bembommen. Bovendien was het voertuig luchtdicht als bescherming tegen chemische aanvallen.

Dat was me in elk geval verteld. Ik zou het vanavond niet met eigen ogen zien. Maar daar zat ik niet mee. Mijn geweten was tot rust gekomen, en op dat moment was dat voor mij het belangrijkste.

Achter de twee limousines reden vijf zwarte Chevy Suburbans, allemaal verlicht door blauwe en rode zwaailichten, en alle vijf werden constant door de agenten schoongeveegd om de ramen zo vrij mogelijk te houden. Ik wist uit mijn onderzoek dat de eerste Suburban 'Halfback' genoemd werd, en dat daar een zwaar bewapend aanvalsteam in zat. In de volgende zat geheime elektronische apparatuur. De rest wist ik niet zeker, maar ik wist wel dat er nog meer agenten, een medisch team en een gevaarlijkstoffenteam waren. Daarachter reden een voertuig dat 'Roadrunner' werd genoemd, met daarin het communicatieteam van het Witte Huis, en een ambulance.

Ik trok mijn zwartleren jas en bijpassende leren handschoenen aan, en trok een zwarte wollen muts over mijn ijskoude kale hoofd. Ik was nog geen drie stappen buiten het Witte Huis en nu al zag ik mijn adem en begon mijn bril te beslaan. Een assistent van de perschef wees me naar een van de zwarte Lincoln Town Cars, waarmee het personeel van het Witte Huis zou reizen. Daarachter stond een rij witte busjes klaar voor het mediateam van het Witte Huis, nog meer Chevy Suburbans van de geheime dienst, nog drie of vier politiewagens en nog meer motoren.

Gelukkig had de chauffeur van mijn Town Car de verwarming aan gelaten. Het was fijn om binnen te zijn, het portier achter me dicht te doen en te kunnen schuilen voor de storm. Dat alles had ik wel verwacht. Wat ik niet had verwacht, was dat er een bekende op me wachtte.

'Goedenavond, Collins,' zei de man op de achterbank. 'Fijn om u weer te zien. Ik ben blij dat u weer op de been bent. Hoe voelt u zich?'

'Agent Harris, wat een aangename verrassing,' zei ik, oprecht blij om

hem te zien nadat ik mijn bril had schoongemaakt en weer had opgezeten. 'Waarom verdien ik deze eer?'

Arthur Harris werkte al dertig jaar voor de FBI, en was deel van een snelgroeiend team van speciale agenten dat strijders van ISIS opspoorde, zowel in Amerika als in het buitenland. We hadden elkaar voor het eerst ontmoet in Istanboel, toen hij het incident met de autobom, waarbij een van mijn collega's van de *Times* was omgekomen, onderzocht. Later was hij betrokken geweest bij de zoektocht naar een informatielek, dat in december tot grote verbazing van ons allemaal had geleid tot de arrestatie van CIA-directeur Jack Vaughn, zijn maîtresse en een hooggeplaatste inlichtingenanalist van de NSA. Harris was degene geweest die me op luchtmachtbasis Marka in Amman was komen opzoeken, en hij was degene die me vrij had gekregen nadat ik door de Jordaanse autoriteiten was opgepakt op verdenking van betrokkenheid bij de aanval op het koninklijk paleis. Zodoende hadden Harris en ik de afgelopen maanden veel tijd samen doorgebracht. We waren twee van de weinige Amerikanen die alles wat er in Jordanië en Irak was gebeurd, hadden overleefd, en ik was echt blij hem weer te zien.

Harris glimlachte. 'Dit moet tussen ons blijven, maar ik geloof dat de president u maar al te graag opgepakt en afgeranseld zou zien worden. Maar dat hebt u niet van mij.'

Ik lachte terwijl de auto in beweging kwam, maar eigenlijk wist ik niet zeker of het wel een grap was.

6

Bijna meteen ging de telefoon van Harris over. Hij nam op terwijl we door de noordoostelijke poort het terrein van het Witte Huis af reden. Daarna sloegen we rechtsaf op Pennsylvania Avenue en reden we direct weer rechtsaf Fifteenth Street in, langs het ministerie van Financiën. Even later sloegen we linksaf, terug naar Pennsylvania Avenue, en vanaf daar was het alleen maar rechtdoor naar het gebouw van het Capitool.

Toen ik uit het raam keek naar alle sneeuwschuivers die hun best deden om de weg voor de president sneeuwvrij te maken, weerstond ik de neiging om de laatste berichten op Twitter te bekijken. Ik wist al dat het nieuws grimmig was. Turkse troepen bombardeerden Koerdische rebellen in het noorden van Syrië. Istanboel, Ankara en Antalya waren geteisterd door een reeks zelfmoordaanslagen, met name gericht op overheidskantoren en hotels waar veel buitenlanders verbleven. Een petrochemische fabriek in Alexandrië in Egypte was aangevallen door nog onbekende opstandelingen. In plaats van mezelf te herinneren aan alle ellende in de wereld, koos ik er echter voor om alleen maar te genieten van dit moment.

Tegen alle verwachtingen in was ik werkelijk onderweg naar het Amerikaanse Capitool, als gast van de president bij de State of the Union-toespraak. Ik maakte mezelf geen illusies. Ik verdiende het niet hier te zijn. Na alles wat er de afgelopen tijd was gebeurd, zou ik eigenlijk dood moeten zijn in plaats van door te werken als journalist en prijzen in ontvangst te nemen. De eerste anderhalve maand van mijn genezing had ik besloten nooit meer terug te gaan naar mijn oude leven als buitenlandcorrespondent, en als ik dat wel zou doen, was ik niet van plan te blijven schrijven over oorlogen en terreur. Daarvoor had ik te

veel van mijn vrienden gewond zien raken of zien sterven. Ik had te veel trauma's opgelopen.

De bittere waarheid was dat ik mijn hele carrière had gewijd aan mijn lidmaatschap van de elite van oorlogscorrespondenten, en dat had me bijna alles gekost. Ik was begin veertig en gescheiden. Ik had geen kinderen. Ik zag mijn moeder, mijn broer en zijn gezin nauwelijks. Ik was voormalig alcoholist. Mijn burens kenden me niet. De portier van het appartementencomplex aan de andere kant van de Potomacrivier herkende me nauwelijks. Was het geen tijd voor een verandering?

Maar hoe dan? Ik had geen idee wat ik moest doen als ik niet kon schrijven voor de krant die we liefkozend de 'Gray Lady' noemden. Journalistiek doceren aan een groep luie, verwende twintigers die geen idee hadden hoe de wereld in elkaar zat? Wall Street op, als onderdirecteur algemene betrekkingen voor een internationale bank of investeringsbedrijf? Ik zou mezelf liever ophangen. In theorie klonk een verandering aantrekkelijk, maar wat moest ik dan doen? Wat kón ik doen waar ik plezier in zou hebben?

Plotseling moest ik weer denken aan Yael Katzir, de knappe Israëli-sche agente die ik in Istanboel had ontmoet en met wie ik samen die gruwelijke gebeurtenissen in Jordanië en het noorden van Irak had overleefd. Ik had haar nauwelijks meer gezien sinds we samen met Air Force One waren geëvacueerd na de aanval in Alqosh. Ik moest toegeven dat ik echter nog vaak aan haar dacht.

Als hooggeplaatst expert van de Mossad op het gebied van chemische wapens was Yael de juiste persoon geweest voor deze operatie. Ze had gelijk gehad dat ISIS in Syrië chemische wapens had gestolen. Ze had gelijk gehad toen ze de toenmalige minister-president Daniel Lavi waarschuwde dat ISIS een staatsgreep in Amman plande. Hij had niet geluisterd, en nu was hij dood. Bovendien had ze de spijker op zijn kop geslagen toen ze had bepaald dat president Taylor niet door de troepen van ISIS in Mosoel, Homs of Dabiq werd vastgehouden, zoals veel Amerikaanse inlichtingenanalisten aanvankelijk hadden gedacht, maar in de kleine Iraakse stad Alqosh, op de vlakte van Nineve. Ze had het bijna met haar leven moeten bekopen, maar ze had gelijk gehad, en nu was ze een beroemdheid geworden in de hoogste kringen van de Israëli-sche overheid. In de laatste sms die ze me zo'n drie weken geleden had ge-

stuurd, had ze verteld dat de nieuwe minister-president, Yuval Eitan, haar had gevraagd de rechterhand van zijn nationale veiligheidsadviseur te worden. Het was een belangrijke baan en een flinke promotie. Ze wist niet zeker of ze hem moest aannemen, maar het bewees wel hoeveel respect en invloed ze had gewonnen in Jeruzalem.

Ze had me mijn advies gevraagd. Ik had haar meteen laten weten dat ze de baan moest aannemen en ervoor moest zorgen dat ze ook flinke opslag zou krijgen. Ik had haar verteld dat ik apetrots op haar was. Ze verdiende alle eer, en nog meer.

Het was egoïstisch, maar het was moeilijk om haar promotie niet te zien als een persoonlijk verlies. Ik wist dat er waarschijnlijk geen plaats voor mij was in haar leven. Ze had een baan, en die zou ze niet voor mij opgeven. En laten we eerlijk zijn: wat moest ik dan doen? Naar Israël verhuizen? Hebreeuws leren? Me bekeren tot het jodendom? Ik kende haar tenslotte nog maar een paar maanden. We waren net vrienden geworden. Toch miste ik haar, maar nu ze haar nieuwe verantwoordelijkheden had, wist ik niet wanneer ik haar überhaupt weer zou zien.

Harris verbrak de verbinding en keek mij aan. Hij zag er niet best uit.

‘Waar ging dat over?’ vroeg ik.

‘Wilt u een scoop?’

‘Is dat een grap?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei hij ernstig.

‘Natuurlijk. Wat is er aan de hand?’

‘De politie van Alabama heeft vlak bij Birmingham een slapende terreurcel opgepakt.’

‘Echt waar?’ vroeg ik terwijl ik mijn notitieboekje en pen uit mijn zak haalde.

‘Vier mannen, allemaal Iraaks, en een vrouw uit Syrië.’

‘Wat moesten ze in Birmingham?’

‘Gek hè?’

‘Ja,’ zei ik knikkend.

‘Dat is nog maar het begin,’ zei Harris. ‘Toen de agenten met een huiszoekingsbevel in het appartement kwamen... wat denkt u dat ze daar aantreffen?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Bijna vijfhonderd mortieren – geen actieve, maar losse flodders, het

soort dat het leger gebruikt bij schietoefeningen.'

'Wat moeten ze daar nou mee?' vroeg ik. 'En hoe komen ze eraan?'

'Dat is juist het probleem,' zei Harris. 'We hebben geen idee.'

'Weet de president het al?' vroeg ik.

'Nee, nog niet. Ik denk in elk geval van niet,' antwoordde hij. 'We hebben het zelf nog maar net gehoord.'

'Nou dan kan iemand het hem maar beter vertellen voordat hij aan zijn toespraak begint.'

De colonne reed het parkeerterrein aan de noordelijke kant van het Capitool op en kwam daar tot stilstand. Ze werden opgewacht door fotografen en camera's die de president, de First Lady en generaal Ramirez vastlegden terwijl die door de voorzitter van het Huis van Afgevaardigden werden begroet en mee naar binnen werden genomen. Ik keek op het zakhorloge van mijn opa. Het was bijna negen uur 's avonds. Over zes minuten zou de president live op televisie zijn.

ZAL DE PRESIDENT LUISTEREN VOORDAT HET TE LAAT IS?

De president van de vs is ervan overtuigd: isis is ernstig verzwakt en staat op het punt voorgoed door Amerikaanse troepen verslagen te worden. Maar *New York Times*-buitenlandcorrespondent J.B. Collins weet dat de president zich gruwelijk vergist. Het Midden-Oosten staat in brand, de Israëlische minister-president is dood en Amman is een ruïne – Collins vreest een catastrofale aanslag op Amerikaans grondgebied. Een grootscheepse jacht op de leider van isis is de enige manier om de aanslag tegen te houden en Amerikaanse levens te sparen.

Maar zal de president naar hem luisteren voordat het te laat is?

JOEL C. ROSENBERG is een internationaal vermaard thrillerauteur. Van zijn titels zijn wereldwijd miljoenen exemplaren verkocht.

Laatste waarschuwing is de derde thriller in de serie over *New York Times*-buitenlandcorrespondent J.B. Collins. De andere delen zijn *Het derde doelwit* en *De eerste gijzelaar*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 332

9 789029 733380